

— Τί καλόν θά ἦτο νά ἦσαν μουσικά σχολεῖα καί διὰ τὰ παιδιὰ, καθὼς τὸ φέδεον!

— Κάπου ἀνέγνωσα, μοι φαίνεται εἰς τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικὴν εἶναι σχολεῖα Κυριακὰ, ὅπου τὰ παιδιὰ μανθάνουν ὄχι μόνον τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ὠραίους ὕμνους νά ψάλλουν. Ἄν ἦσαν καὶ ἐδῶ τοιαῦτα σχολεῖα, τότε θλα τὰ παιδιὰ θά ἠμπόρουν νά μανθάνουν νά ψάλλουν χωρὶς κόπον καὶ ἐξοδα.

— Ἦκουσα, ὅτι εἶναι ἐν τοιοῦτον ἐκεῖ πέρα εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλομπίου Διὸς, ὅπου ψάλλουν τοιοῦτους ὕμνους. Νά εἰπωμεν εἰς τὸν πατέρα νά μᾶς πάρῃ μίαν Κυριακὴν νά ὑπάγωμεν νά ἴδωμεν τί γίνεται.

— Καλὰ, λοιπὸν, τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν νά ὑπάγωμεν εἰς τὰς 2 μ. μ., διότι τότε ἔχουν τὸ Κυριακὸν σχολεῖον.

— Καὶ ποῖος τὸ διευθύνει;

— Ὁ Μανολάκης Στεργίου, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε μίαν φορὰν ἐκεῖ ἀπὸ περιέργειαν, μὲ εἶπεν, ὅτι τὸ διευθύνει ὁ κ. Δοῦαρ.

— Ἀλήθεια! Ὁ κ. Δοῦαρ, ὅστις ἐδημοσίευσεν τὴν Ἐφ. τῶν Παιδῶν εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ Συντάκτου τῆς;

— Μάλιστα, αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ ὁ Μανολάκης μὲ εἶπεν ὅτι ἔχει μίαν ὠραίαν φωνήν!

— Λοιπὸν νά ὑπάγωμεν χωρὶς ἄλλο, διότι ἔχω ἐπιθυμίαν νά ἴδω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀλήθεια Γεωργάκη, δὲν μοῦ λές — Ἕλλην εἶναι αὐτὸς ὁ Δοῦαρ;

— Δὲν ἤξεύρω καλῶς, ἀλλ' ὁ Παπαδόπουλος μοι εἶπεν, ὅτι εἶναι Σκῶτος καὶ ἐπολιτογράφῃ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὥστε τώρα εἶναι πολίτης Ἕλλην.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν βίαιεῖ τοιοτοτρόπως διὰ τὴν φιλιότην μας πατρίδα! Τώρα τὸ ἐνόησα! Εὔγέ του τώρα θά τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

Σημ. Συντ. Ἐφ. Παιδ. Τὸ παρὸν φύλλον ἀποδεικνύει τὰ ὑπὸ τοῦ μικροῦ Γεωργίου λεγόμενα ἀληθῆ. Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαι ἔχουσιν ἤδη ἐνώπιόν των ἓνα ὕμνον μὲ τὴν μουσικὴν του, καὶ θά ἔχωσι τοιοῦτους καθ' ἕκαστον μῆνα· καὶ ὅσοι θέλουν νά ὑπάγουν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον τοῦ κυρίου Δοῦαρ εἰς τὰς 2 μ. μ. πᾶσαν Κυριακὴν θά ἀκούουν αὐτοὺς ψαλλομένους ἐκεῖ.

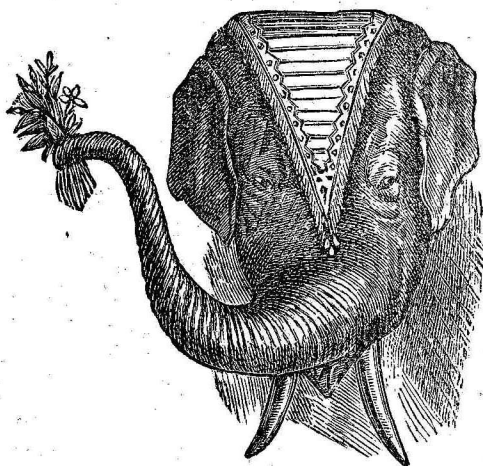
ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ.

Πατὴρ τις ἐν Ἀθήναις συνώδευσεν ποτὲ τὸν ἕξαστῆ υἱόν του εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Μ. . . . ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως εἶρε πολλὰ παιδιὰ (μάγγας) καθήμενα εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ καπνίζοντα.

— Βρὲ σεῖς, — εἶπεν ὁ πατὴρ, — δὲν ἐντρέπεσθε τόσο μικρὰ νά καπνίζετε;

Ὁ μικρὸς Γεωργίος, τὸν ὁποῖον ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα, ὕψωσε τότε τοὺς μεγάλους μελανοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ μετὰ παιδικῆς ἀπλότητος ἠρώτησεν, «εἶναι κακὸν πρᾶγμα μόνον διὰ τὰ παιδιὰ νά καπνίζουν παπᾶ;». Ὁ πατὴρ ἐντραπή ἀπὸ τὴν ἀθῶαν ταύτην παρατήρησιν τοῦ υἱοῦ του, ἔρριψε τὸ σιγάρον ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἐκάπνισεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐάν οἱ γονεῖς θέλουν οἱ λόγοι των νά ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὰ τέκνα των, πρέπει καὶ ἡ διαγωγὴ των νά ἦναι σύμφωνος μὲ αὐτοὺς.

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΗ.

Ὅσοι τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν δὲν εἶδόν ποτε ζωγραφίαν ἐλέφαντος θά δυσκολευθοῦν νά ἐννοήσουν τὴν μορφήν καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ ἐλέφαντος ἀπὸ μόνῃν τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν, ἦτις παριστᾷ τὴν κεφαλὴν. Ἄλλοτε θά δώσωμεν ὀλόκληρον τὴν εἰκόνα τοῦ ζώου· ἐνταῦθα θέλομεν νά εἰπωμεν μόνον περὶ μιᾶς περιέργου ἰδιότητος τοῦ ἐλέφαντος, — τῆς πρὸς τὰ ἄνθη ἀγάπης του.

Ναι, μικροὶ μου φίλοι, ὁ Ἐλέφας ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἄνθη, τὰ ὠραῖα καὶ εὖοσμα ἄνθη, τὰ ὁποῖα ὁ Πανάγαθος ἡμῶν οὐράνιος Πατὴρ ἐδημιούργησε πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ ἐξῆς ἀνέκδοτα ἐπιβεβαιῶσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ περιέργου τούτου φαινομένου εἰς ἄλλογον ζῶον.

Κυρία τις ἐπεσκέφθη ποτὲ τὸν Βοτανικὸν Κήπον τῶν Παρισίων, ὅπου εὕρισκονται εἰς κλωβία διάφορα θηρία καὶ ζῶα ἄγρια, κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρά της ὠραίαν ἀνθοδέσμην· φθασασα εἰς τὸ μέρος ὅπου

φυλάσσονται οἱ ἐλέφαντες, ἐστάθη παρατηροῦσα τὰ ὑπερμεγέθη ἐκεῖνα ζῶα. μὲ τοὺς φοβεροὺς χαυλιόδοντας καὶ τὰς μακρὰς καὶ ἐδικνήτους προδοσκιδαιῶν· ἐνῶ δὲ ἕστατο ἐκεῖ, αἰφνης εἰς τῶν ἐλεφάντων ἀπλῶναι τὴν προδοσκίδα του, καὶ ἀρπαζει ἀπὸ τὰς χεῖράς της τὴν ἀνθοδέσμην!

Ἡ κυρία περιέμενε νὰ ἴδῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν αὐτὸν φέροντα τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὸ στόμα του καὶ τρώγοντα αὐτήν· ἀντὶ τούτου ὅμως ὁ καλὸς ἐλέφας ἐμυρίσθη ἀρκετὰ τὰ ὠραῖα ἄνθη καὶ ἔπειτα ἀπέδωκε τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν κυρίαν πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν καὶ αὐτῆ· καὶ ὄλων τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ.

* Ἄλλοτε ἐλέφαντες ἤρπασαν ἀπὸ τὰς κεφαλὰς κυριῶν τοὺς πῖλους των νομίσαντες, ὅτι τὰ ὅποια ἔφερον ἄνθη ἦσαν φυσικά, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ ἐμυρίσθησαν καὶ εὔρον τὴν ἀπάτην των, ὀργισθέντες τὰ ἔρριψαν κατὰ γῆς καὶ τὰ ἐσταλαπάτησαν πρὸς μεγάλην λύπην καὶ ζημίαν τῶν κυριῶν των!

Ὁ Ἐλέφας εἶναι ἐξυπνότερος πάντων τῶν ζῶων, καὶ πολλάκις ἐκτελεῖ πράξεις, αἵτινες ἐκπλήττουσι καὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Οὕτω π. χ. ἱστορεῖται, ὅτι εἰς τῶν ἐλεφάντων, ὅστις ἀνῆκεν εἰς μίαν θεατρικὴν ἐταιρίαν, ἀφοῦ ἔκαμεν διάφορα ἄλλα περίεργα, ἐτελείωνε τὴν παράστασίν του μὲ τὸ ἐξῆς. Ἐλάμβανεν ἀνθοδέσμην παρὰ τοῦ κυρίου του μὲ τὴν διαταγὴν νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸ ὠραιότερον τῶν κορασιῶν, αἵτινα ἦσαν παρόντα· ἐκεῖνος δὲ ἀφοῦ περιήρηχετο διὰ τοῦ βλέμματός τε τοὺς παρευρισκομένους, τὴν ἔδιδε πραγματικῶς εἰς τὸ ὠραιώτερον κοράσιον, ὅπερ εὐρίσκατο ἐκεῖ.

Μίαν φορὰν, δεῖ τὰ κοράσια πολλῶν παρθεναγωγείων ἐπῆγαν ἡμοῦ νὰ ἴδωσι τὰ ζῶα ταῦτα, ὁ Ἐλέφας οὗτος διετάχθη νὰ δώσῃ μίαν ἀνθοδέσμην εἰς τὸ κάλλιστον ἀπὸ αὐτῶν· οὗτος τὴν ἔλαβε διὰ τῆς προσοκίδος του, περιήλθε τὸ ἀμφιθέατρον ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας εἰς τὴν ἄλλην ἀπαξ καὶ δις χωρὶς νὰ φανῇ διατεθειμένος νὰ τὴν δώσῃ εἰς κανέν. Ἐνῶ δὲ ἕστατο οὕτω πως εἰς ἀμηχανίαν, εἰσῆλθε κοράσιον δεκαετῆς φέρον ἀπὸ τῶν ὤμων του κρεμάμενον σάκκον μὲ τὰ βιβλία τε — εὐθὺς δ' ἀφοῦ ἐστάθη εἰς ἓν μέρος, ὁ Ἐλέφας ἔδραμε πρὸς αὐτὸ καὶ τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἀνθοδέσμην. Ἐπειτα δὲ ὑψώσας τὴν προδοσκίδα του καὶ ἀνοίξας τὸ τρομερὸν στόμα του, ἐξέφερον ἰσχυρὸν συριγμὸν, ὡς νὰ ἔλεγε· « Ἴδου σ' ἐπέτυχα τέλος πάντων, «κοκνίτσα μου!» Καὶ τῷ ὄντι τὸ κοράσιον ἐκεῖνο εὐρέθη, ὅτι ἦτο οὐ μόνον τὸ ὠραιότατον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιμελέστατον πάντων!

Πόσον κατώτερα τοῦ ἐλεφάντος εἶναι τὰ παιδία ἐκεῖνα, τὰ ὅποια κόπτουν, μαδοῦν, ἢ ἄλλως πως καταστρέφουν τὰ ὠραῖα ἄνθη τῶν κήπων ἢ τῶν ἀγρῶν, τὰ ὅποια ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν Θεὸς ἔκαμε διὰ τὴν εὐχαρί-

στησιν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀσφύσεως! Ὅταν βλέπωμεν μικρὰ παιδία νὰ φέρωνται τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰ ὠραῖα ἄνθη, λυπούμεθα ὅτι δὲν ἠξέουρον νὰ φέρωνται καλλίτερα.

Ἡ ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ἡ

Ὁ μισθὸς τῆς τηρήσεως τῆς ὑποσχέσεως.

ΠΡΟΪΟΙΜΙΟΝ.

Ἡ συνθήβια τοῦ φυλάττειν τὴν ὑπόσχεσιν, ὅπως πᾶσα ἡ εὐσέβεια, εἶναι ἀφέλιμος καὶ εἰς ταύτην τὴν ζωὴν. Ἡ ἀλήθεια αὕτη γίνεται καταφανὴς ἐκ τοῦ ἀκολούθου ὠραίου ἀνεκδότου, ὅπερ μεταφέρομεν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ χάριν τῶν μικρῶν ἡμῶν ἀναγνωστῶν.

Τὰ παιδία καὶ οἱ νέοι μας ὀλίγην διδασκαλίαν λαμβάνουσιν ὡς πρὸς τὴν ἱερὰν φύσιν τῆς ὑποσχέσεως. Ὀλίγιστοι δὲ καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ἡλικιωμένους ἔχουσι ὅσῃν ἔπρεπε συναίσθησιν τῆς ποταπότητος καὶ ἀχρεϊότητος τοῦ ψεύδους, ἰδίως εἰς μικρὰ πράγματα, ἢ πιστεύουσιν ὅσον ἔπρεπε, πόσον ἀφέλιμος εἶναι εἰς τὰς δόσοληψίας καὶ τὸν κοινωνικὸν βίον ἡ ἀκριβῆς φιλαλήθεια.

Πολλὰ Παιδία καὶ νέοι χάνουσι τὴν θέσιν των, μόνον καὶ μόνον διότι «δὲν κρατοῦσι τὸν λόγον των,» ὡς λέγομεν, διότι δὲν ἐκτελοῦσι τὰς ὑποσχέσεις των— μὲ ἄλλους λόγους· διότι δὲν εἶναι ἀκριβῶς φιλαλήθεις.

Πολλοὶ ἄρχονται μὲ ἐλπίδας ἐπιτυχίας καὶ λαμπροῦ μέλλοντος, καὶ ὅμως ἀποτυγχάνουσι, διότι εἶναι συνειθισμένοι νὰ ὑπόσχωνται περισσότερα ἀφ' ὅσα δύνανται νὰ κάμωσι. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἔχῃ φήμην σταθεροῦ καὶ ἰσχυροῦ τὸν χαρακτήρα ἀνθρώπου, ἢ νὰ ἐξασκῇ μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν ὁποίαν ζῆ κοινωνίαν, ὅστις ὀπροσέκτως δίδει τὸν λόγον του καὶ ὅμως δὲν προσέχει νὰ τὸν ἐκπληρώσῃ.

Πολλοὶ ζῶαι ἠφανίσθησαν, πολλοὶ κολοσσιαῖαι καταστάσεις ἐχάθησαν, πολλοὶ ψυχαὶ ἀπωλέσθησαν διὰ τῆς παραβάσεως μιᾶς μόνης ὑποσχέσεως.

Τὸ συγκλητικὸν τοῦτο ἀνέκδοτον «τῆς Φωλεᾶς τοῦ Πτηνοῦ,» ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὸν νοῦν τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριάων τὴν ἱερότητα τῆς ὑποσχέσεως ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται τοῦ νὰ τηρῶσι τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἀπαξ ἔδωκαν ὅσον δῆποτε καὶ ἂν ᾔθελε τοὺς στοιχίσῃ τοῦτο. Ἐὰν δὲ τις τῶν μικρῶν μας φίλων, ἀφ' ἀναγνώσῃ τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο τῆς τηρήσεως τῆς ὑποσχέσεως ἐνὸς μικροῦ παιδίου, ἀποφασίσῃ νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ, ὡς ἦναι βέβαιον, ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ λάθῃ πλεοσίαν τὴν ἀνταμοιβὴν παρὰ τοῦ Πατρὸς τῆς ἀληθείας καὶ ἀνταμείβοντος τὴν ἀλήθειαν. Ἴδου τὸ ἀνέκδοτον.